

Од формирања нове српске Владе (популарно познате као Дачић-Вучићева) може се на различитим пољима пратити један карактеристичан манир политичког деловања – одлуке и усмерења која у најмању руку нису саморазумљива и која могу бити подвргнута критици (а алтернативна гледишта поштено саопштена носиоцима политичког суверенитета односно грађанима) приказују се као нешто као апсолутно детерминисано и изван сваке критике и полемике. Иако сличан манир постоји на различитим пољима политичког деловања он је највидљивији и потенцијално најштетнији код тзв. *косовске политике*.

Овде, где је сваки покушај аутономног политичког деловања пажљиво праћен од стране бриселских и вашингтонских службеника задужених за *наш случај*

политичари који настоје да буду подобни да се сместе у пожељне, мање или више прецизно задате оквире.

Косовска политика

Владе је у већем броју чланака анализирана (

[Антонић](#)

,

[Вукадиновић](#)

,

[Вукадиновић](#)

,

[Вукадиновић](#)

,

[Вукадиновић](#)

,

[Јовановић](#)

) тако да нећу покушавати да је детаљно претресем и критички преиспитам – циљ ми је искључиво да укажем на политички манир, карактеристичне форме понашања српских владајућих политичара које се са нешто мањом јасноћом могу пратити и у другим сегментима Владине политике.

Дачић-Вучићење вратоломије и косовска анестезија

Пише: Милош Милојевић
среда, 09 јануар 2013 18:33

